

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4244/2023
19.06.2024. године
Београд

Врховни суд у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Дуњић, адвокат из ..., против тужене Гимназије из Куршумлије, чији је пуномоћник Никола Динић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 698/23 од 03.08.2023. године, у седници одржаној 19.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 698/23 од 03.08.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 698/23 од 03.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П1 52/22 од 25.11.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и наложено туженој да тужили на име накнаде штете због неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада исплати за период од јула 2017. године до фебруара 2020. године појединачне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом другим изреке, одбијен је део тужбеног захтева тужиле који се односи на накнаду штете због неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за јун 2017. године у износу од 1.200,00 динара са законском затезном каматом од 31.07.2017. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, наложено је туженој да на име трошкова парничног поступка исплати тужили 131.568,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 698/23 од 03.08.2023. године, одбијена је, као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, бр.72/11... 18/20) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада. О овом праву тужиље судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом – о праву запослених на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Указивање тужене на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Наводи ревизије указују на битне повреде одредаба парничног поступка, што нису разлози за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада (тужба ради новчаног потраживања) поднета је 28.07.2020. године. Вредност побијаног дела пресуде је 59.600,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**